

ΠΟΛΑ ΧΟΚΙΝΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΤΡΕΝΟΥ

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΙ ΣΕ 44 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 12.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: INTO THE WATER
Από τις Εκδόσεις Transworld, Λονδίνο 2017
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Στην παγίδα του νερού**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Paula Hawkins
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Richard Ogle/TW
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Paula Hawkins, 2017

Excerpt from HALLUCINATIONS by Oliver Sacks. © 2012, Oliver Sacks,
used by permission of The Wylie Agency (UK) Limited.

Extract taken from «The Numbers Game», Dear Boy © Emily Berry
and reprinted by permission of Faber & Faber.

Lyrics from «Down by the Water» by PJ Harvey reproduced by kind
permission of Hot Head Music Ltd. All rights reserved.

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Arcangel Images, Getty Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2017, 12.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2088-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2089-9

*Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο
αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισιμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΠΟΛΑ ΧΟΚΙΝΣ

ΣΤΗΝ
ΠΑΓΙΔΑ
ΤΟΥ
ΝΕΡΟΥ

Μετάφραση: Αναστάσιος Αργυρίου

Σε όλους τους ταραξίες

*Ήμουν πολύ νέα, όταν άνοιξα μια χαραμάδα
Ορισμένα πράγματα πρέπει να τα παρατάς
άλλα όχι
διαφορετικές απόψεις όσες κι εμείς.*

*The Numbers Game (Το παιχνίδι των αριθμών),
EMILY BERRY*

*Εμείς τώρα γνωρίζουμε ότι οι αναμνήσεις
δεν είναι σταθερές ή παγιωμένες, όπως τα βάζα
του Προστ που τα έχουμε σ' ένα κελάρι, αλλά
αμεταμορφώνονται, διαλύονται, επανασυντίθεται,
ταξινομούνται εκ νέου με κάθε θύμηση.*

*Hallucination (Παραισθήσεις),
OLIVER SACKS*

Η ΚΟΛΥΜΠΗΘΡΑ ΤΩΝ ΠΝΙΓΜΩΝ

ΛΙΜΠΙ

«ΞΑΝΑΙ ΞΑΝΑΙ!»

Οι άντρες τη δένουν ξανά. Διαφορετικά αυτή τη φορά: αριστερός αντίχειρας με δεξί μεγάλο δάχτυλο του ποδιού, δεξιός αντίχειρας με αριστερό. Το σκοινί γύρω από τη μέση της. Αυτή τη φορά τη σέρνουν στο νερό.

«Σας παρακαλώ», αρχίζει τώρα να ικετεύει, διότι δεν είναι σίγουρη ότι μπορεί να αντέξει το σκοτάδι και το κρύο. Θέλει να επιστρέψει σ' ένα σπίτι που δεν υπάρχει πια, σε μια εποχή όπου εκείνη και η θεία της κάθονταν μπροστά στο τζάκι και διηγούνταν ιστορίες. Θέλει να βρεθεί στο κρεβάτι της στο αγροτόσπιτό τους, θέλει να ξαναγίνει μικρούλα, να αναπνέει τον καπνό των ξύλων και των τριαντάφυλλων και τη γλυκιά ζεστασιά του κορμού της θείας της.

«Σας παρακαλώ».

Βουλιάζει. Μέχρι να τη σύρουν έξω τη δεύτερη φορά, τα χείλη της είναι μελανά κι έχει αφήσει την τελευταία της πνοή.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΖΟΥΛΣ

2015

ΚΑΤΙ ΗΘΕΛΕΣ ΝΑ ΜΟΥ ΠΕΙΣ, έτσι δεν είναι; Τι προσπαθούσες να μου πεις; Νιώθω σαν να αφαιρέθηκα από τη συζήτηση εδώ και πολύ καιρό. Έπαψα να συγκεντρώνομαι, σκεφτόμουν κάτι άλλο, συνέχιζα τη ζωή μου, δεν άκουγα και παρανόησα. Λοιπόν, τώρα έχεις την προσοχή μου. Μόνο που σκέφτομαι ότι έχασα αρκετά από τα βασικά στοιχεία.

Όταν ήρθαν να μου το πουν, θύμωσα. Ανακουφίστηκα στην αρχή, διότι όταν εμφανίζονται στο κατώφλι σου δύο αστυνομικοί τη στιγμή που ψάχνεις για το εισιτήριο του τρένου που θα σε πάει στη δουλειά, φαντάζεσαι το χειρότερο. Φοβήθηκα για τους ανθρώπους που αγαπώ – τους φίλους μου, τον πρώην μου, τους συνεργάτες μου. Όμως δεν είχε σχέση με αυτούς, είπαν, είχε σχέση μ' εσένα. Έτσι ανακουφίστηκα, μόνο για μια στιγμή, και μετά μου είπαν τι συνέβη, τι έκανες, μου είπαν ότι σε βρήκαν στο νερό και θύμωσα. Θύμωσα και φοβήθηκα.

Σκεφτόμουν τι θα σου έλεγα όταν ερχόμουν, ότι ήξερα πως το έκανες για να με πικάρεις, να με εκνευρίσεις, να με τρομάξεις, να αναστατώσεις τη ζωή μου. Να τραβήξεις την προσοχή μου, να με σύρεις πίσω εκεί όπου ήθελες. Και ορίστε, Νελ, τα κατάφερες: ξαναβρέθηκα στο μέρος όπου ποτέ δεν ήθελα να επιστρέψω, για να φροντίσω την κόρη σου, να ξεδιαλύνω το χάλι που δημιούργησες.

ΤΖΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ, 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΚΑΤΙ ΜΕ ΞΥΠΝΗΣΕ. Σηκώθηκα από το κρεβάτι για να πάω στην τουαλέτα και είδα ότι η πόρτα της μαμάς και του μπαμπά ήταν ανοιχτή, κι όταν κοίταξα, είδα ότι η μαμά δεν ήταν στο κρεβάτι. Ο μπαμπάς ως συνήθως ροχάλιζε. Το ψηφιακό ρολόι έδειχνε 4:08. Σκέφτηκα ότι θα ήταν κάτω. Δυσκολεύεται να κοιμηθεί. Και οι δύο δυσκολεύονται τώρα, αλλά εκείνος παίρνει χάπια τόσο βαριά, που δεν ξυπνά ακόμα κι αν ουρλιάζεις δίπλα στο κεφάλι του.

Κατέβηκα κάτω εντελώς αθόρυβα, γιατί συνήθως αυτό που κάνει είναι να ανάβει την τηλεόραση και να βλέπει εκείνες τις βαρετές διαφημίσεις για μηχανήματα που σε βοηθούν να χάσεις βάρος ή καθαρίζουν το πάτωμα ή κόβουν λαχανικά με δεκάδες τρόπους, κι έπειτα την παίρνει ο ύπνος. Όμως η τηλεόραση δεν ήταν αναμμένη κι εκείνη δε βρισκόταν στον καναπέ, οπότε κατάλαβα ότι είχε βγει.

Το έχει κάνει μερικές φορές – τουλάχιστον αυτές που εγώ γνωρίζω. Δεν μπορώ να ξέρω συνεχώς πού βρίσκεται ο καθένας. Την πρώτη φορά μού είπε πως βγήκε βόλτα για να καθαρίσει το μυαλό της, αλλά ένα άλλο πρωί ξύπνησα κι έλειπε και όταν κοίταξα από το παράθυρο, δεν είδα το αυτοκίνητό της παρκαρισμένο στο συνηθισμένο του σημείο μπροστά στο σπίτι.

Νομίζω πως πηγαίνει για περπάτημα στο ποτάμι ή στον τάφο της Κέιτι. Το κάνω κι εγώ μερικές φορές, αν και όχι στη μέση της νύχτας. Θα φοβόμουν να βγω στο σκοτάδι, επίσης θα με

έκανε να νιώθω παράξενα, γιατί αυτό έκανε η Κέιτι: ξύπνησε στη μέση της νύχτας, πήγε στο ποτάμι και δεν ξαναγύρισε ποτέ. Ωστόσο, καταλαβαίνω γιατί το κάνει η μαμά: είναι ό,τι πιο κοινό στην Κέιτι ετούτη τη στιγμή, εκτός ίσως από το να κάθεται στο δωμάτιό της, ακόμα κάτι που ξέρω πως κάνει μερικές φορές. Το δωμάτιο της Κέιτι είναι δίπλα στο δικό μου και ακούω τη μαμά που κλαίει.

Κάθισα στον καναπέ να την περιμένω, αλλά μάλλον με πήρε ο ύπνος, διότι όταν άκουσα την πόρτα να ανοίγει, είχε ξημερώσει και όταν κοίταξα το ρολόι πάνω από το τζάκι, έδειχνε επτά και τέταρτο. Άκουσα τη μαμά να κλείνει την πόρτα πίσω της και αμέσως να τρέχει πάνω.

Την ακολούθησα. Στάθηκα έξω από το υπνοδωμάτιο και κρυφοκοίταξα από τη χαραμάδα της πόρτας. Είχε γονατίσει δίπλα στο κρεβάτι, στην πλευρά του μπαμπά, και το πρόσωπό της ήταν κόκκινο, σαν να είχε τρεξει. Είχε λαχανιάσει και έλεγε «Άλεκ, ξύπνα, ξύπνα» και τον ταρακουνούσε. «Η Νελ Άμποτ είναι νεκρή», είπε. «Τη βρήκαν στο νερό. Πήδηξε».

Δε θυμάμαι να είπα κάτι, αλλά πρέπει να έκανα κάποιο θόρυβο, γιατί με είδε και σηκώθηκε απότομα.

«Ω, Τζος», είπε ερχόμενη προς το μέρος μου, «ω, Τζος». Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της και με αγκάλιασε σφιχτά. Όταν τραβήχτηκα από την αγκαλιά της, έκλαιγε ακόμα, αλλά χαμογελούσε κιόλας. «Ω, γλυκέ μου», είπε.

Ο μπαμπάς ανακάθισε στο κρεβάτι. Έτριψε τα μάτια του. Του παίρνει ατελείωτη ώρα να ξυπνήσει κανονικά.

«Δεν καταλαβαίνω. Πότε... εννοείς χθες βράδυ; Πώς το ξέρεις;»

«Βγήκα να πάρω γάλα», απάντησε. «Όλοι γι' αυτό μιλούσαν... στο μαγαζί. Τη βρήκαν σήμερα το πρωί». Κάθισε στο κρεβάτι κι άρχισε πάλι να κλαίει. Ο μπαμπάς την αγκάλιασε, αλλά εκείνη κοιτούσε εμένα και είχε μια πολύ παράξενη έκφραση.

«Πού πήγες;» τη ρώτησα. «Πού ήσουν;»

«Στα μαγαζιά, Τζος. Μόλις το είπα».

Λες ψέματα, ήθελα να της πω. Λείπεις εδώ και ώρες, δεν πήγες απλώς να πάρεις γάλα. Αυτό ήθελα να πω, αλλά δεν μπορούσα, διότι οι γονείς μου κάθονταν στο κρεβάτι κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο κι έδειχναν ευτυχισμένοι.

ΤΖΟΥΛΣ

ΤΡΙΤΗ, 11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΘΥΜΑΜΑΙ. ΣΤΟ ΠΙΣΩ ΚΑΘΙΣΜΑ του τροχόσπιτου, με μαξιλάρια στοίβαγμένα στο κέντρο για να χωρίζουν τον δικό σου χώρο από τον δικό μου, πηγαίνοντας στο Μπέκφορντ για τις καλοκαιρινές διακοπές, εσύ νευρική και ενθουσιασμένη –ανυπομονούσες να φτάσουμε–, εγώ πράσινη από τη ναυτία, πασχίζοντας να μην ξεράσω.

Δε θυμόμουν απλώς, την ένιωσα. Ένωσα την ίδια ναυτία σήμερα το απόγευμα, σκυμμένη πάνω από το τιμόνι σαν καμιά γριά, οδηγώντας γρήγορα και άτσαλα, αλλάζοντας λωρίδες, πατώντας σπασμωδικά το φρένο, διορθώνοντας το τιμόνι νευρικά στη θέα των υπόλοιπων αυτοκινήτων. Ένωσα αυτό το πράγμα, το συναίσθημα που νιώθω όταν βλέπω ένα λευκό φορτηγάκι να έρχεται αντίθετα σε τούτες τις στενές λωρίδες και σκέφτομαι: *Θα κάνω καμιά στραβοτιμονιά, ναι, θα το κάνω, θα πέσω κατευθείαν πάνω του, όχι επειδή το θέλω, μα επειδή νιώθω πως πρέπει.* Λες και την τελευταία στιγμή θα χάσω όλη την ελεύθερη βούληση που διαθέτω. Είναι σαν αυτό που αισθάνεσαι όταν στέκεσαι στο χείλος ενός γκρεμού ή στην άκρη μιας πλατφόρμας τρένου και νιώθεις ότι σε ωθεί ένα αόρατο χέρι. *Κι αν; Κι αν απλώς έκανα ένα βήμα μπροστά; Κι αν απλώς έστριβα το τιμόνι; (Εσύ κι εγώ δεν είμαστε τόσο διαφορετικές τελικά).*

Αυτό που με ξάφνιασε ήταν πόσο καλά θυμόμουν. Υπερβολικά καλά. Γιατί θυμάμαι τόσο τέλεια τα πράγματα που μου συ-

νέβησαν όταν ήμουν οκτώ χρονών, κι ωστόσο δυσκολεύομαι να θυμηθώ αν μίλησα στους συναδέλφους μου για την αναβολή της συνάντησης ενός πελάτη την επόμενη εβδομάδα; Όσα θέλω να θυμάμαι δεν μπορώ να τα θυμάμαι, κι όσα θέλω τόσο απεγνωσμένα να ξεχάσω, μου έρχονται διαρκώς στον νου. Όσο πιο πολύ πλησίαζα στο Μπέκφορντ, τόσο πιο αναμφισβήτητο γινόταν, το παρελθόν με χτυπούσε σαν σιμήνος πουλιών, τρομακτικό και αναπόφευκτο.

Όλη αυτή η οργιώδης φύση, ετούτο το απίστευτο πράσινο, το ζωηρό, εκτυφλωτικό κίτρινο του χορταριού στον λόφο ζεμάτισαν το μυαλό μου κι έφεραν μαζί τους μια ταινία αναμνήσεων: Τον μπαμπά να κουβαλά εμένα που τσίριζα χαρούμενη μέσα στο νερό, όταν ήμουν τεσσάρων ή πέντε ετών. Εσύ να πηδάς από τα βράχια στο ποτάμι και κάθε φορά να το κάνεις απ' όλο και πιο ψηλά. Τα πικνίκ στην αμμουδερή όχθη, τη γεύση του αντηλιακού στη γλώσσα μου. Να πιάνουμε παχουλά καφετιά ψάρια στο λασπερό, θολό νερό που κυλούσε από τον μύλο. Εσένα να επιστρέφεις σπίτι με ματωμένο πόδι από τις βουτιές στα βράχια, να δαγκώνεις μια πετσέτα όσο ο μπαμπάς σου περιποιόταν την πληγή, διότι αποκλείεται να έκλαιγες. Όχι μπροστά μου. Η μαμά, με ένα γαλάζιο φόρεμα, ξυπόλυτη στην κουζίνα να φτιάχνει πόριτζ για πρωινό, με τις πατούσες της σκουριασμένες από το χώμα. Τον μπαμπά να κάθεται στην όχθη του ποταμού και να σκισάρει. Αργότερα, λίγο μεγαλύτερες, εσένα με τζιν σορτσάκι και το πάνω του μαγιό κάτω από το μπλουζάκι σου, να το σκας για να συναντήσεις ένα αγόρι. Όχι οποιοδήποτε αγόρι, το αγόρι. Τη μαμά πιο αδύνατη και εύθραυστη να κοιμάται στην πολυθρόνα στο σαλόνι. Τον μπαμπά να πηγαίνει πολύωρες βόλτες με τη στρουμπουλή γλομή γυναίκα του εφημέριου που μισούσε τον ήλιο. Θυμάμαι ένα παιχνίδι με μπάλα. Καυτός ήλιος στο νερό, όλα τα μάτια πάνω μου. Να συγκρατώ τα δάκρυά μου, αίμα στο μπούτι μου, γέλια να αντηχούν στα αυτιά μου. Ακόμα τα ακούω. Και πίσω απ' όλα αυτά, τον ήχο του τρεχούμενου νερού.

Ήμουν τόσο βαθιά απορροφημένη σε τούτο το νερό, ώστε δεν κατάλαβα πως είχα φτάσει. Είχα φτάσει στην καρδιά της πόλης. Το συνειδητοποίησα ξαφνικά, σαν να έκλεισα τα μάτια και να μεταφέρθηκα εκεί, και πριν καλά καλά το καταλάβω, οδηγούσα αργά στα στενά δρομάκια μαζί με διάφορα 4X4, πέτρινες ροζ μάντρες στην άκρη του ματιού μου, προς την εκκλησία, προς την παλιά γέφυρα, προσεκτικά τώρα. Στύλωσα τα μάτια μου στην ασφάλτο μπροστά μου και προσπάθησα να μην κοιτάζω τα δέντρα, το ποτάμι. Προσπάθησα να μη βλέπω, μα δεν τα κατάφερα.

Σταμάτησα στην άκρη του δρόμου κι έσβησα τη μηχανή. Σήκωσα το βλέμμα. Μπροστά μου τα δέντρα και τα πέτρινα σκαλιά, πράσινα από τα βρύα και επικίνδυνα μετά τη βροχή. Ανατρίχιασα ολόκληρη. Το θυμόμουν: παγωμένη βροχή να μαστιγώνει την ασφάλτο, γαλάζιες λάμπες να ανταγωνίζονται τις αστραπές που φώτιζαν το ποτάμι και τον ουρανό, αχνός στην ανάσα των πανικόβλητων προσώπων κι ένα αγοράκι, άσπρο σαν το πανί, να τρέμει τρομαγμένο, να ανεβαίνει τα σκαλιά με τη συνοδεία μιας αστυνομικού. Του κρατούσε σφιχτά το χέρι και τα μάτια της ήταν γουρλωμένα από τρόμο, το κεφάλι της γύριζε δεξιά κι αριστερά σαν να φώναζε κάποιον. Ακόμα μπορώ να νιώσω ό,τι ένιωσα εκείνη τη νύχτα, τον τρόπο και τη μαγεία. Ακόμα ακούω τα λόγια σου στο κεφάλι μου: *Πώς να είναι άραγε; Μπορείς να φανταστείς; Να βλέπεις τη μητέρα σου να πεθαίνει;*

Απέστρεψα το βλέμμα. Έβαλα μπρος και βγήκα πάλι στον δρόμο, πέρασα πάνω από τη γέφυρα όπου ο δρόμος στρίβει. Προσπάθησα να βρω τη στροφή – η πρώτη αριστερά; Όχι, όχι αυτή, η δεύτερη. Να, ο παλιός, καφετής πέτρινος όγκος, ο μύλος. Το δέρμα μου μυρμηγκιάζει, κρύο και νωπό, η καρδιά μου χτυπά επικίνδυνα γρήγορα, έστριψα το αυτοκίνητο προς την ανοιχτή πύλη και μπήκα στο δρομάκι.

Ένας άντρας στεκόταν εκεί και κοιτούσε το κινητό του. Ένας αστυνομικός με στολή. Πλησίασε στο αυτοκίνητο κι εγώ κατέβασα το παράθυρο.

«Είμαι η Τζουλς», είπα. «Η Τζουλς Άμποτ; Είμαι... η αδελφή της».

«Ω». Φάνηκε αμήχανος. «Μάλιστα. Σωστά. Φυσικά. Κοιτάξτε», γύρισε να κοιτάξει το σπίτι, «δεν είναι κανείς μέσα αυτή τη στιγμή. Το κορίτσι... η ανιψιά σας... έχει βγει. Δεν είμαι σίγουρος πού...» Έβγαλε τον ασύρματο από τη ζώνη του.

Άνοιξα την πόρτα και βγήκα. «Πειράζει να μπω στο σπίτι;» ρώτησα. Κοίταξα ψηλά το ανοιχτό παράθυρο, αυτό που ήταν το παλιό σου δωμάτιο. Μπορούσα ακόμα να σε δω εκεί, καθισμένη στο περβάζι, με τα πόδια σου να κρέμονται απ' έξω. Ζαλιστικό.

Ο αστυνομικός δίστασε. Μου γύρισε την πλάτη και είπε κάτι χαμηλόφωνα στον ασύρματο, πριν ξαναγυρίσει. «Όχι, δεν πειράζει. Μπορείτε να μπειτε».

Δεν έβλεπα καλά καθώς ανέβαινα τη σκάλα, αλλά άκουσα το νερό και μύρισα το χώμα, το χώμα στη σκιά του σπιτιού, κάτω από τα δέντρα, στα ανέγγιχτα από τον ήλιο σημεία, την αφιάσμιση των σαπισμένων φύλλων, και η μυρωδιά με πήγε πίσω στον χρόνο.

Άνοιξα την μπροστινή πόρτα, περιμένοντας να ακούσω τη φωνή της μητέρας μου από την κουζίνα. Ασυναίσθητα, ήξερα ότι έπρεπε να σπρώξω την πόρτα με τον γοφό μου, στο σημείο που σκαλώνει στο πάτωμα. Μπήκα στο χολ και έκλεισα την πόρτα πίσω μου, με τα μάτια μου να προσπαθούν να προσαρμωθούν στο μισοσκοτάδο και να ανατριχιάζω από την ξαφνική ψύχρα.

Στην κουζίνα, ένα τραπέζι από οξιά ήταν κοντά στο παράθυρο. Το ίδιο; Έμοιαζε ίδιο, αλλά δεν μπορεί να ήταν, το μέρος είχε αλλάξει χέρια πολλές φορές από τότε μέχρι σήμερα. Θα μπορούσα να σιγουρευτώ, αν χωνόμουν από κάτω κι έψαχνα τα σημάδια που είχαμε αφήσει εκεί, αλλά και μόνο στη σκέψη αυτή η καρδιά μου σφυροκοπούσε.

Θυμάμαι το πώς αιχμαλώτιζε το φως το πρωί και το πώς, αν στεκόσουν στην αριστερή πλευρά, αντίκρου στην ηλεκτρική κουζί-

να, είχες θέα της παλιάς γέφυρας που έμοιαζε με ζωγραφικό πίνακα. Τόσο όμορφη, όλοι σχολίαζαν τη θέα, μα δεν την έβλεπαν πραγματικά. Ποτέ δεν άνοιξαν το παράθυρο να σκύψουν έξω, ποτέ δεν κοίταξαν κάτω τον τροχό που σάπιζε με τα χρόνια, ποτέ δεν κοίταξαν πέρα από το φως του ήλιου που παιχνιδιζε στην επιφάνεια του νερού, ποτέ δεν είδαν τι πραγματικά ήταν το νερό, σκοτεινό, πρασινωπό, γεμάτο ζωντανά και νεκρά πλάσματα.

Έξω από την κουζίνα, στο χολ, πέρα από τη σκάλα, πιο βαθιά μέσα στο σπίτι. Έφτασα τόσο γρήγορα, ώστε ξαφνιάστηκα, στα πελώρια παράθυρα με θέα το ποτάμι – σχεδόν μέσα στο ποτάμι, λες κι αν τα άνοιγες, το νερό θα εισέβαλλε από τη φαρδιά ξύλινη κάσα του παραθύρου.

Θυμάμαι. Όλα εκείνα τα καλοκαίρια, τη μαμά κι εμένα να καθόμαστε στο γεμάτο μαξιλάρια περβάζι του παραθύρου, με τα πόδια πάνω, τα δάχτυλά μας σχεδόν να αγγίζονται και με βιβλία στα γόνατά μας. Ένα πιάτο με σνακ κάπου, παρόλο που ποτέ δεν τα άγγιξε.

Δεν μπορούσα να το κοιτάζω. Με έκανε να νιώθω νοσταλγία και απελπισία, να το βλέπω έτσι ξανά.

Ο σοβάς είχε πέσει, αποκαλύπτοντας το γυμνό τούβλο από κάτω, και τα έπιπλα όλα στο δικό σου γούστο: ανατολίτικα χαλιά, βαριά εβένινα έπιπλα, μεγάλοι καναπέδες, δερμάτινες πολυθρόνες και υπερβολικά πολλά κεριά. Και παντού, οι αποδείξεις των εμμονών σου: τεράστιοι κορνιζαρισμένοι πίνακες, η *Οφηλία* του Μέλαϊ, όμορφη και γαλήνια, με τα μάτια και το στόμα ανοιχτά και λουλούδια στο χέρι. *Οι τρεις μοίρες* του Μπλέικ, *Το Σάββατο των μαγισσών* και ο *Ημμβυθισμένος σκύλος* του Γκόγια. Αυτόν τον μισώ περισσότερο απ' όλους, το καημένο πλάσμα να πασχίζει να κρατήσει το κεφάλι του πάνω από την παλίρροια που φουσκώνει.

Άκουσα ένα τηλέφωνο να χτυπά και φάνηκε να ακούγεται κάτω από το σπίτι. Ακολούθησα τον ήχο περνώντας από το σαλόνι και κατεβαίνοντας κάτι σκαλιά – νομίζω πως κάποτε υπήρ-

χε αποθήκη εκεί, γεμάτη σαβούρα. Πλημμύρισε μια χρονιά και όλα κατέληξαν μέσα στη λάσπη, λες και το σπίτι ενσωματωνόταν με την κοίτη του ποταμού.

Μπήκα στο δωμάτιο που ήταν κάποτε το στούντιό σου: γεμάτο φωτογραφικά εξαρτήματα, επιδαπέδιες λάμπες και φωτεινά κουτιά, έναν εκτυπωτή, χαρτιά, βιβλία και φακέλους στοιβαγμένα όλα στο πάτωμα, κουτιά αρχειοθέτησης στον τοίχο. Και φωτογραφίες φυσικά. Οι φωτογραφίες σου, που κάλυπταν κάθε εκατοστό των τοίχων. Το ανίδεο μάτι θα πίστευε ότι είσαι λάτρης των γεφυρών: της Γκόλντεν Γκέιτ, της Γέφυρας του ποταμού Γιανγκτσέ στο Ναντσίνγκ, της κοιλαδογέφυρας του Πρίγκιπα Εδουάρδου. Όμως κοιτάξτε καλύτερα. Δεν έχει σχέση με τις γέφυρες, δεν έχει σχέση με την αγάπη γι' αυτά τα αριστουργήματα της μηχανικής. Παρατηρήστε καλύτερα και θα δείτε ότι δεν είναι μόνο οι γέφυρες, είναι το ακρωτήριο Μπίτσι Χεντ, το Δάσος Αοκιγκακάρα, το Φαράγγι Πρεϊκιστόλεν. Τα μέρη όπου απελπισμένοι άνθρωποι πάνε για να αυτοκτονήσουν, οι καθεδρικοί της απόγνωσης.

Απέναντι από την είσοδο, φωτογραφίες της Κολυμπήθρας των Πνιγμών. Μία, δύο, τρεις, από κάθε δυνατή γωνία, κάθε προοπτική: λευκή και παγωμένη τον χειμώνα, ο γκρεμός μαύρος και γυμνός, ή λαμπερή το καλοκαίρι, μια όαση, πλούσια και καταπράσινη, ή μουντή γκριζα με μαύρα σύννεφα από πάνω, ξανά και ξανά και ξανά. Οι φωτογραφίες θάμπωσαν κι έγιναν σαν μία. Μια ζαλιστική επίθεση για το μάτι. Ένιωσα σαν να ήμουν εκεί, σε αυτό το μέρος, σαν να στεκόμουν στο χείλος του γκρεμού να κοιτάζω κάτω το νερό, νιώθοντας μια τρομερή έξαψη, τον πειρασμό της λήθης.

ΝΙΚΙ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΕΠΕΦΤΑΝ ΟΙΚΕΙΟΘΕΛΩΣ στο νερό και άλλοι όχι, κι αν ρωτούσατε τη Νίκι –όχι ότι κανείς θα τη ρωτούσε, διότι ποτέ κανείς δεν το έκανε– η Νελ Άμποτ έπεσε ύστερα από μεγάλη πάλι. Κανείς όμως δε θα τη ρωτούσε και κανείς δε θα την άκουγε, οπότε θα ήταν μάταιο να έλεγε οτιδήποτε. Ειδικά στην αστυνομία. Ακόμα κι αν δεν είχε πάρει δώσε στο παρελθόν, δεν μπορούσε να μιλήσει γι' αυτό στους αστυνομικούς. Πολύ ριψοκίνδυνο.

Η Νίκι είχε ένα διαμέρισμα πάνω από το μανάβικο, μόνο ένα δωμάτιο στην ουσία, με μια κουζίνα κι ένα μπάνιο τόσο μικρό, που δεν άξιζε να λέγεται μπάνιο. Τίποτα το ιδιαίτερο να περηφανεύεται στη ζωή της, όμως είχε μία άνετη πολυθρόνα στο παρράθυρο που έβλεπε στην πόλη, κι εκεί καθόταν, έτρωγε και κοιμόταν πολλές φορές, διότι κοιμόταν τόσο σπάνια τον τελευταίο καιρό, ώστε δεν υπήρχε λόγος να πηγαίνει στο κρεβάτι της.

Καθόταν και παρακολουθούσε όλα τα πηγαινέλα, κι αν δεν έβλεπε, *ένιωθε*. Ακόμα και πριν τα φώτα αρχίσουν να λάμπουν γαλάζια πάνω από τη γέφυρα, είχε νιώσει κάτι. Δεν ήξερε ότι ήταν η Νελ Άμποτ, όχι στην αρχή. Οι άνθρωποι νομίζουν πως η θέα είναι καθαρή, αλλά δεν είναι τόσο απλό. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι κάποιος είχε πάει ξανά για κολύμπι. Με τα φώτα σβηστά, καθόταν και παρακολουθούσε: ένας άντρας με τα σκυλιά του ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες κι ύστερα έφτασε ένα αυτοκίνητο. Όχι κανονικό περιπολικό, ένα απλό αυτοκίνητο, σκούρο μπλε. Ο ντετέκτιβ Σον Τάουνσεντ, σκέφτηκε, και είχε δίκιο. Εκείνος και ο άντρας με τα σκυλιά κατέβηκαν τις σκάλες και τότε ήρθε όλο το ιππικό, με φώτα που αναβόσβηναν

χωρίς όμως σειρήνες. Δεν υπήρχε λόγος. Δεν υπήρχε βιασύνη.

Όταν ανέτειλε ο ήλιος χθες, κατέβηκε για γάλα και εφημερίδα και όλοι μιλούσαν, όλοι έλεγαν ακόμα μία, η δεύτερη φέτος, αλλά όταν είπαν ποια ήταν, όταν είπαν ότι ήταν η Νελ Άμποτ, η Νίκι κατάλαβε ότι η δεύτερη δεν ήταν σαν την πρώτη.

Της ερχόταν να πάει στον Σον Τάουνσεντ και να του τα πει όλα. Αλλά όσο καλός κι ευγενικός νεαρός κι αν ήταν, παρέμενε μπάτσος και γιος του πατέρα του, άνθρωπος δηλαδή που δε θα μπορούσε να εμπιστευτεί. Η Νίκι δε θα το είχε σκεφτεί καν, αν δεν είχε μια μικρή αδυναμία στον Σον. Είχε περάσει και ο ίδιος μια τραγωδία κι ένας Θεός ξέρει τι στη συνέχεια, και φερόταν πάντα ευγενικά μαζί της – ήταν ο μόνος που της φέρθηκε ευγενικά τότε που τη συνέλαβαν.

Τη δεύτερη δηλαδή φορά που τη συνέλαβαν, αν ήθελε να είναι ειλικρινής. Είχε περάσει κάμποσος καιρός, έξι ή επτά χρόνια. Είχε εγκαταλείψει τη δουλειά μετά την πρώτη της καταδίκη για απάτη, κρατούσε πλέον μόνο μερικούς τακτικούς πελάτες και τις φουρνιές που περνούσαν κάθε τόσο να υποβάλουν τα σέβη τους στη Λίμπι, στη Μέι και σε όλες τις γυναίκες του νερού. Διάβαζε λίγο τις κάρτες Ταρό, μερικές συνεδρίες το καλοκαίρι. Ορισμένες φορές της ζητούσαν να επικοινωνήσει με κάποιο συγγενή ή με μία από τις κολυμβήτριες. Αλλά δεν επιδίωκε να κάνει δουλειές, όχι εδώ και κάμποσο καιρό.

Τότε όμως της έκοψαν το επίδομα για δεύτερη φορά, οπότε η Νίκι αναγκάστηκε να αφήσει την ημι-συνταξιοδότηση. Με τη βοήθεια των τύπων που εργάζονταν εθελοντικά στη βιβλιοθήκη, έστησε μια ιστοσελίδα όπου έλεγε το μέλλον για 15 λίρες τη μισή ώρα. Συγκριτικά πολύ καλή τιμή – αν σκεφτεί κανείς ότι η Σούζι Μόργκαν από την τηλεόραση, που ήταν μέντιουμ όσο ο πισινός της Νίκι, χρέωνε 29,99 λίρες για είκοσι λεπτά, ενώ για τόσα δεν είχες καν την ευκαιρία να της μιλήσεις, μιλούσες μόνο σε κάποιο «μέντιουμ της ομάδας της».

Είχε ανεβάσει την ιστοσελίδα μόλις μερικές εβδομάδες, όταν

έμαθε πως της έκανε αναφορά ένας αστυνομικός επειδή «δεν προσκόμισε τα απαιτούμενα δικαιολογητικά στο Κέντρο Προστασίας Καταναλωτών». Κέντρο Προστασίας Καταναλωτών! Η Νίκι είπε ότι δεν ήξερε πως έπρεπε να προσκομίσει δικαιολογητικά. Στην αστυνομία τής είπαν πως ο νόμος είχε αλλάξει. Πώς, ρώτησε, γινόταν να το ξέρει; Κάτι που, φυσικά, προκάλεσε πολύ γέλιο. Νομίζαμε πως θα το ήξερες! Μόνο το μέλλον μπορείς να δεις τελικά; Όχι το παρελθόν;

Μόνον ο ντετέκτιβ επιθεωρητής Τάουνσεντ –ένας απλός αστυφύλακας τότε– δε γέλασε. Φέρθηκε ευγενικά, είπε ότι όλα είχαν σχέση με τους νέους νόμους της ΕΕ. Τους νόμους της ΕΕ! Η Προστασία Καταναλωτών! Κατά τα φαινόμενα, οι όμοιοι της Νίκι διώχθηκαν ποινικά (κυνηγήθηκαν) από τον Νόμο Μαγείας και τον Νόμο Δόλιας Απάτης. Τώρα έρχονταν σε σύγκρουση με τους Ευρωπαϊούς γραφειοκράτες. Η πώση των ισχυρών.

Έτσι, η Νίκι έκλεισε την ιστοσελίδα, καταράστηκε την τεχνολογία και γύρισε στην παλιά καλή της τέχνη, αλλά τον τελευταίο καιρό οι πελάτες σπάνιζαν πολύ.

Το γεγονός ότι στο νερό ήταν η Νελ τη στεναχώρησε, έπρεπε να το παραδεχτεί. Ένωθε άσχημα. Όχι ένοχα όμως, διότι δεν έφταιγε. Ωστόσο, αναρωτιόταν αν είχε πει παραπάνω απ' όσα έπρεπε. Δεν μπορούσαν να την κατηγορήσουν όμως ότι εκείνη το ξεκίνησε όλο αυτό. Η Νελ Άμποτ έπαιζε ήδη με τη φωτιά – είχε εμμονή με το ποτάμι και τα μυστικά του και τέτοιες εμμονές δεν έχουν καλό τέλος. Η Νίκι δεν παρότρυνε τη Νελ να πάει γυρεύοντας για μπελάδες, απλώς της έδειξε τον σωστό δρόμο. Και όχι ότι δεν την προειδοποίησε, σωστά; Το πρόβλημα ήταν ότι κανείς δεν την άκουγε. Η Νίκι είπε ότι υπήρχαν άντρες σε αυτή την πόλη που θα σε καταριούνταν μόλις θα σε έβλεπαν, πάντα υπήρχαν. Όμως οι άνθρωποι έκαναν πως δεν έβλεπαν, σωστά; Κανείς δεν ήθελε να σκέφτεται το γεγονός ότι το νερό στο ποτάμι ήταν μολυσμένο με το αίμα και τη χολή των καταδιωγμένων, των δυστυχισμένων γυναικών. Το έπιναν κάθε μέρα.

ΤΖΟΥΛΣ

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΕΣ. Έπρεπε να το ξέρω. Το ήξερα. Λάτρευες τον μύλο και το νερό και είχες εμμονή με αυτές τις γυναίκες, με το τι έκαναν και ποιον αφήναν πίσω τους. Και τώρα αυτό. Ειλικρινά, Νελ, όντως το τράβηξες τόσο πολύ;

Επάνω, κοντοστάθηκα έξω από την κυρίως κρεβατοκάμαρα. Με το χέρι μου στο πόμολο της πόρτας, πήρα μια βαθιά ανάσα. Ήξερα τι μου είχαν πει, αλλά ήξερα κι εσένα και δεν μπορούσα να τους πιστέψω. Ήμουν σίγουρη πως όταν θα άνοιγα την πόρτα, θα ήσουν εκεί, ψηλόλιγνη και διόλου χαρούμενη που με βλέπεις.

Το δωμάτιο ήταν άδειο. Έδινε την αίσθηση ενός δωματίου που μόλις εκκενώθηκε, σαν να βγήκες μόλις και να κατέβηκες κάτω για να φτιάξεις καφέ, λες και θα γύριζες από λεπτό σε λεπτό. Μπορούσα ακόμα να μυρίσω το άρωμά σου στον χώρο, πλούσιο, γλυκό και παλιομοδίτικο, σαν αυτά που φορούσε η μαμά: Opium ή Yvesse.

«Νελ;» είπα το όνομά σου απαλά, σαν να σε καλούσα, σαν διάβολο. Μου απάντησε η σιωπή.

Λίγο παρακάτω στον διάδρομο ήταν το «δωμάτιό μου» – εκεί όπου κοιμόμουν: το μικρότερο του σπιτιού, όπως αρμόζει στη μικρότερη. Έδειχνε ακόμα πιο μικρό απ' όσο το θυμόμουν, πιο σκοτεινό, πιο θλιβερό. Ήταν άδειο, προορισμένο για ένα άτομο μόνο, με το κρεβάτι ξέστρωτο και μυρωδιά υγρασίας, σαν χόμα. Ποτέ δεν κοιμόμουν καλά σε τούτο το δωμάτιο, ποτέ δεν ηρεμούσα. Διόλου παράξενο, αν σκεφτούμε πόσο σου άρεσε να με τρομάζεις. Καθισμένη στην άλλη πλευρά του τοίχου, να ξύνεις τον σοβά με τα νύχια σου, να ζωγραφίζεις σύμβολα στο πίσω μέρος

της πόρτας με κόκκινο βερνίκι νυχιών, να γράφεις τα ονόματα των νεκρών γυναικών στο θολό τζάμι. Κι ύστερα ήταν όλες οι ιστορίες που διηγούνται, για μάγισσες που τις έριχναν στο νερό, ή για απελπισμένες γυναίκες που έπεφταν από γκρεμούς στα βράχια από κάτω, ή για το τρομαγμένο αγοράκι που κρύφτηκε στο δάσος και είδε τη μητέρα του να πηδά προς τον θάνατο.

Δεν το θυμάμαι αυτό. Και βέβαια όχι. Όταν σκαλίζω τη μνήμη μου για τότε που παρακολουθούσα το αγοράκι, δε βγάζει νόημα: είναι τόσο συγκεχυμένο όσο ένα όνειρο. Εσύ να ψιθυρίζεις στο αυτί μου – αυτό δε συνέβη κάποια παγωμένη νύχτα στο νερό. Ποτέ δεν είδα κάποιο τρομαγμένο παιδί στη γέφυρα στη μέση της νύχτας – τι δουλειά θα είχα εγώ, μικρό παιδί, τέτοια ώρα εκεί; Όχι, ήταν μία από τις ιστορίες σου, το πώς το αγόρι κούρνιασε ανάμεσα στα δέντρα και σήκωσε το βλέμμα και την είδε, το πρόσωπό της χλομό σαν τη νυχτικιά της στο φως του φεγγαριού, πώς σήκωσε το βλέμμα και την είδε να πέφτει, με τα χέρια απλωμένα σαν φτερά, στο σιωπηλό κενό, πώς η κραυγή των χειλιών της έσβησε καθώς χτύπησε στο μαύρο νερό.

Δεν ξέρω καν αν υπήρχε όντως αγόρι που είδε τη μητέρα του να πεθαίνει ή αν έβγαλες την ιστορία από το μυαλό σου.

Έφυγα από το παλιό μου δωμάτιο και γύρισα στο δικό σου, το μέρος που κάποτε ήταν δικό σου, το μέρος το οποίο, απ' ό,τι φαίνεται, ανήκει τώρα στην κόρη σου. Ένα χάος από ρούχα και βιβλία, μια νωπή πετσέτα στο πάτωμα, βρόμικα πανιά στο κομοδίνο, η πνιγηρή μυρωδιά καπνού στον αέρα και η βαριά οσμή των σαπισμένων κρίνων που μαραίνονται σ' ένα βάζο δίπλα στο παράθυρο.

Ασυναίσθητα, άρχισα να συγυρίζω. Έστρωσα το κρεβάτι και κρέμασα την πετσέτα στην κρεμάστρα του εσωτερικού μπάνιου. Ήμουν πεσμένη στα γόνατα, ψαρεύοντας ένα βρόμικο πιάτο κάτω από το κρεβάτι, όταν άκουσα τη φωνή σου, μαχαιριά στην καρδιά μου.

«Τι στον διάολο νομίζεις πως κάνεις;»

ΤΖΟΥΛΣ

ΣΗΚΩΘΗΚΑ ΟΡΘΙΑ ΜΕ ΕΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΟ θριάμβου στα χείλη, γιατί το ήξερα – ήξερα ότι έκαναν λάθος, ήξερα ότι δεν είχες φύγει σ' αλήθεια. Και να που στεκόσουν στην πόρτα, λέγοντάς μου να ΤΣΑΚΙΣΤΩ από το δωμάτιό σου. Δεκαέξι, δεκαεπτά χρόνων, το χέρι σου γύρω από τον καρπό μου, τα βαμμένα νύχια σου να μπήγονται στη σάρκα μου. *Είπα τσακίσου από δω, Τζούλια. Χοντρή αγελάδα.*

Το χαμόγελο έσβησε, γιατί φυσικά δεν ήσουν εσύ, ήταν η κόρη σου που είναι σχεδόν ίδια μ' εσένα στην εφηβεία. Στεκόταν στην πόρτα με το χέρι στον γοφό. «Τι κάνεις;» ρώτησε ξανά.

«Συγγνώμη», απάντησα. «Είμαι η Τζουλς. Δεν έχουμε γνωριστεί, αλλά είμαι η θεία σου».

«Δε ρώτησα ποια είσαι», συνέχισε κοιτώντας με σαν να με θεωρούσε ηλίθια, «ρώτησα τι κάνεις. Τι ψάχνεις;» Τα μάτια της γλίστρησαν από το πρόσωπό μου και στράφηκαν προς την πόρτα του μπάνιου. Πριν προλάβω να απαντήσω, πρόσθεσε «Η αστυνομία είναι κάτω» και άρχισε να διασχίζει τον διάδρομο, με τα μακριά της πόδια να διαγράφουν τεμπέλικες δρασκελιές και τις σαγιονάρες να χτυπούν στα πλακάκια του πατώματος.

Έτρεξα πίσω της.

«Λένα», είπα βάζοντας το χέρι μου στο μπράτσο της. Το τίναξε μακριά σαν να κήκε και γύρισε απότομα να με κοιτάξει. «Λυπάμαι».

Χαμήλωσε τα μάτια, τα δάχτυλά της έμειναν να τρίβουν το σημείο όπου την άγγιξα. Τα νύχια της είχαν υπολείμματα από μπλε βερνίκι, τα ακροδάχτυλά της έμοιαζαν να ανήκουν σε πτώ-

μα. Έγνεψε, δίχως να συναντήσει το βλέμμα μου. «Η αστυνομία θέλει να σου μιλήσει», κατέληξε.

Δεν ήταν αυτό που περίμενα. Υποθέτω πως φανταζόμουν ένα παιδί τρομοκρατημένο, απελπισμένο για παρηγοριά. Όμως δεν είναι φυσικά, δεν είναι παιδί, αλλά δεκαπέντε χρονών και σχεδόν ενήλικη, κι όσο για παρηγοριά – δεν έδειχνε να χρειάζεται διόλου ή, τουλάχιστον, όχι από μένα. Κόρη σου είναι στο κάτω κάτω.

Οι ντετέκτιβ περίμεναν στην κουζίνα, όρθιοι δίπλα στο τραπέζι, αγναντεύοντας τη γέφυρα. Ένας ψηλός άντρας με γκριζα γένια και μια γυναίκα δίπλα του, λίγο πιο κοντή από εκείνον.

Ο άντρας έκανε ένα βήμα μπροστά, με το χέρι απλωμένο και τα ανοιχτά γκριζα μάτια του στυλωμένα στο πρόσωπό μου. «Ντετέκτιβ επιθεωρητής Σον Τάουνσεντ», είπε. Καθώς άπλωνε το χέρι του, παρατήρησα ότι έτρεμε λίγο. Το δέρμα του ήταν κρύο και τραχύ πάνω στο δικό μου, σαν να ανήκε σε άντρα μεγαλύτερης ηλικίας. «Λυπάμαι πολύ για την απώλειά σας».

Πόσο παράξενο να ακούω αυτά τα λόγια. Μου τα είπαν χθες, όταν ήρθαν να μου πουν τα νέα. Κόντεψα να τα πω κι εγώ στη Λένα, αλλά τώρα μου φάνηκαν διαφορετικά. Την απώλειά σας. Ήθελα να τους πω, δε χάθηκε. Δεν μπορεί. Δεν ξέρετε τη Νελ, δεν ξέρετε πώς είναι.

Ο ντετέκτιβ Τάουνσεντ με κοιτούσε, περίμενε να πω κάτι. Ήρθε και στάθηκε δεσποζοντας δίπλα μου, λεπτός και με κοφτερή ματιά, λες κι αν στεκόσουν πολύ κοντά του, κινδύνευες να κοπείς. Ακόμα τον κοιτούσα, όταν συνειδητοποίησα ότι η γυναίκα με κοίταζε με συμπόνια.

«Εριν Μόργκαν», είπε. «Λυπάμαι πολύ». Είχε σταρένιο δέρμα, σκούρα μάτια, εβένινα μαλλιά, κορακάτα. Τα είχε τραβηγμένα πίσω, αλλά κάτι μπουκλες είχαν ξεφύγει στους κροτάφους και πίσω από τα αυτιά της, δίνοντάς της μια όψη ατημέλητη.

«Η ντετέκτιβ Μόργκαν θα είναι ο σύνδεσμός σας με την αστυνομία», είπε ο ντετέκτιβ Τάουνσεντ. «Θα σας ενημερώνει για την έκβαση της έρευνας».

«Γίνεται έρευνα;» ρώτησα βλακωδώς.

Η γυναίκα έγνεψε, χαμογέλασε και μου έκανε νόημα να καθίσω στο τραπέζι της κουζίνας, πράγμα που έκανα. Οι ντετέκτιβ κάθισαν απέναντί μου. Ο ντετέκτιβ Τάουνσεντ χαμήλωσε το βλέμμα κι έτριψε τη δεξιά του παλάμη πάνω στον αριστερό καρπό του με γρήγορες, κοφτές κινήσεις: μία, δύο, τρεις.

Η ντετέκτιβ Μόργκαν μου μιλούσε, ο ήρεμος καθησυχαστικός της τόνος σε απόλυτη αντίθεση με τα λεγόμενά της. «Το πτώμα της αδελφή σας εντόπισε στο ποτάμι κάποιος που είχε βγάλει βόλτα τα σκυλιά του εχθές το πρωί», είπε. Λονδρεζίκη προφορά, φωνή απαλή σαν καπνός. «Τα πρώτα στοιχεία δείχνουν ότι βρισκόταν στο νερό μόλις μερικές ώρες». Κοίταξε τον ντετέκτιβ και μετά πάλι εμένα. «Ήταν ντυμένη και τα τραύματά της φαίνεται να ταιριάζουν με την πτώση από τον γκρεμό πάνω από το ποτάμι».

«Πιστεύετε ότι έπεσε;» ρώτησα. Το βλέμμα μου πήγε από τους ντετέκτιβ στη Λένα, η οποία με είχε ακολουθήσει κάτω και στεκόταν στην άλλη άκρη της κουζίνας, ακουμπισμένη στον πάγκο. Ξυπόλυτη με μαύρο κολάν, γκριζο φανελάκι τεντωμένο πάνω στις κλείδες της και μικρό στήθος, που είχε μόλις αρχίσει να ξεπροβάλλει, μας αγνοούσε, λες κι όλο αυτό ήταν φυσιολογικό, μπανάλ. Λες και συνέβαινε καθημερινά. Κρατούσε το κινητό στο δεξί της χέρι, κυλώντας την οθόνη με τον αντίχειρά της, το αριστερό της χέρι τυλιγμένο γύρω από το αδύνατο κορμί της, με το μπράτσο της τόσο ισχνό όσο το πλάτος του καρπού μου. Πλατύ, βλοσυρό στόμα, σκούρα φρυδιά, ξανθά μαλλιά να πέφτουν στο πρόσωπό της.

Μάλλον με ένιωσε που την κοιτούσα, γιατί σήκωσε τα μάτια της πάνω μου και τα γούρλωσε στιγμαία, ώστε να αποστρέψω το βλέμμα μου. Μίλησε. «Εσύ δεν πιστεύεις ότι έπεσε, ε;» ρώτησε χαμογελώντας ανεπαίσθητα. «Εσύ την ήξερες καλύτερα».

ΛΕΝΑ

ΟΛΟΙ ΜΕ ΚΟΙΤΟΥΣΑΝ και ήθελα να τους φωνάξω, να τους πω να ξεκουμπιστούν από το σπίτι μας. Το σπίτι μου. Είναι το σπίτι μου, το σπίτι μας, ποτέ δε θα είναι δικό της. Η *θεία Τζούλια*. Τη βρήκα στο δωμάτιό μου να ψαχουλεύει τα πράγματά μου, πριν καν με γνωρίσει. Ύστερα το έπαιξε ευγενική και μου είπε ότι λυπάται, λες και πρέπει να πιστέψω ότι της καίγεται καρδιά.

Έχω να κοιμηθώ δυο μέρες και δε θέλω να μιλήσω ούτε σε αυτήν ούτε σε κανέναν άλλο. Και δε θέλω τη βοήθειά της ή τα γαμημένα συλλυπητήριά της, δε θέλω να ακούω γελοίες θεωρίες για το τι συνέβη στη μαμά μου από ανθρώπους που *ούτε καν τη γνώριζαν*.

Προσπαθούσα να κρατήσω το στόμα μου κλειστό, αλλά όταν είπαν πως μάλλον έπεσε, θύμωσα, διότι φυσικά και δεν το έκανε. Δεν το έκανε. Δεν καταλαβαίνουν. Αυτό δεν ήταν κάποιο τυχαίο ατύχημα, *εκείνη το προκάλεσε*. Δηλαδή, όχι πως έχει σημασία τώρα, υποθέτω, αλλά νομίζω πως όλοι θα έπρεπε τουλάχιστον να παραδεχτούν την αλήθεια.

Τους είπα: «Δεν έπεσε. Πήδηξε».

Η ντετέκτιβ άρχισε να κάνει ηλίθιες ερωτήσεις για το γιατί λέω κάτι τέτοιο και αν είχε κατάθλιψη, αν το είχε επιχειρήσει και παλιότερα, κι όλη αυτή την ώρα η *θεία Τζούλια* απλώς με κοιτούσε με τα λυπημένα, βουρκωμένα καστανά της μάτια σαν να ήμουν κανένα φρικιό.

Τους είπα: «Ξέρετε ότι είχε εμμονή με το ποτάμι, με όσα συνέβαιναν εκεί, με όσες πέθαναν εκεί. Το ξέρετε. Ακόμα κι *αυτή* το ξέρει», τόνισα κοιτάζοντας την *Τζούλια*.

Άνοιξε το στόμα της και το ξανάκλεισε, σαν ψάρι. Από τη μια ήθελα να τους πω τα πάντα, να τους το κάνω λιανά, αλλά ποιο το νόημα; Δεν τους έχω ικανούς να καταλάβουν.

Ο Σον –ο ντετέκτιβ Τάουνσεντ όπως πρέπει να τον αποκαλώ όταν είναι σε υπηρεσία– άρχισε να κάνει στην Τζούλια ερωτήσεις: Πότε ήταν η τελευταία φορά που μίλησε στη μητέρα μου; Σε τι ψυχική κατάσταση βρισκόταν τότε; Μήπως την απασχολούσε κάτι; Και η θεία Τζούλια τον φλόμωσε στο ψέμα.

«Έχω να της μιλήσω χρόνια», απάντησε κοκκινίζοντας ολόκληρη. «Είχαμε αποξενωθεί».

Με έβλεπε που την κοιτούσα και ήξερε πως ήξερα ότι έλεγε μαπαρούφες και κοκκίνιζε όλο και περισσότερο, ύστερα προσπάθησε να αποστρέψει την προσοχή από πάνω της και μίλησε σ' εμένα. «Γιατί, Λένα; Γιατί λες ότι πήδηξε;»

Την κοίταξα για αρκετή ώρα πριν απαντήσω. Ήθελα να καταλάβει ότι έβλεπα μέσα της. «Εκπλήσσομαι που με ρωτάς», αποκρίθηκα. «Εσύ δεν ήσουν που της είπες ότι το πήγαινε φιρί φιρί να πεθάνει;»

Άρχισε να κουνά το κεφάλι της και να λέει: «Όχι, όχι, δεν το έκανα, όχι έτσι...» *Ψεύτρα*.

Η ντετέκτιβ άρχισε να λέει ότι μέχρι στιγμής δεν είχαν στοιχεία που να δείχνουν ότι επρόκειτο για ηθελημένη πράξη και ότι δεν είχαν βρει σημείωμα.

Τότε, δεν μπόρεσα να συγκρατήσω τα γέλια μου. «Πιστεύετε πως θα άφηνε *σημείωμα*; Η μητέρα μου δε θα άφηνε κανένα γαμμημένο σημείωμα. Αυτό θα ήταν, πώς να το πω, τόσο κοινότοπο».

Η Τζούλια έγνεψε. «Αυτό είναι... είναι αλήθεια. Η Νελ θα ήθελε όλοι να αναρωτιούνται... λάτρευε τα μυστήρια. Και πολύ θα ήθελε να είναι η πρωταγωνίστρια κάποιου».

Εκείνη την ώρα μού ήρθε να τη χαστουκίσω. *Ηλίθια σκρόφα*, ήθελα να πω, *φταις κι εσύ γι' αυτό*.

Η ντετέκτιβ άρχισε να κάνει διάφορα για να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα, έβαλε νερό για όλους κι έχωσε με το ζόρι ένα πο-

τήρι στο χέρι μου, κι εγώ δεν άντεχα άλλο. Ήξερα ότι θα άρχιζα να κλαίω και δεν επρόκειτο να το κάνω μπροστά τους.

Έτσι, πήγα στο δωμάτιό μου, κλείδωσα την πόρτα κι έκλαψα εκεί. Τυλίχτηκα με ένα κασκόλ κι έκλαψα όσο πιο αθόρυβα μπορούσα. Προσπαθούσα να μην ενδώσω σ' αυτό, στην επιθυμία να αφεθώ και να γίνω κομμάτια, διότι πιστεύω ότι άπαξ και ξεκινήσεις, δε σταματάς.

Προσπαθούσα να μην αφήσω τα λόγια να έρθουν, αλλά στριφογυρίζουν διαρκώς στο κεφάλι μου: *Συγγνώμη, συγγνώμη, συγγνώμη, εγώ έφταιγα*. Κοιτούσα διαρκώς την πόρτα του δωματίου μου και έπαιζα ξανά και ξανά στο μυαλό μου εκείνη τη στιγμή της Κυριακής, όταν η μαμά ήρθε να μου πει καληνύχτα. Είπε: «Ό,τι κι αν γίνει, ξέρεις πόσο σε αγαπώ, Λένα, έτσι;» Γύρισα από την άλλη και φόρεσα τα ακουστικά μου, αλλά ήξερα ότι στέκοταν εκεί, την ένιωθα να στέκεται και να με κοιτάζει, σαν να ένιωθα τη θλίψη της και χαιρόμουν γιατί πίστευα ότι την άξιζε. Θα έκανα τα πάντα, τα πάντα, για να μπορούσα να σηκωθώ και να την αγκαλιάσω και να της πω ότι την αγαπώ κι εγώ και ότι δεν έφταιγε καθόλου εκείνη, ποτέ δεν έπρεπε να πω ότι έφταιγε για όλα εκείνη. Αν ήταν ένοχη για κάτι, τότε ήμουν κι εγώ.

«Τζούλια, εγώ είμαι.
Πάρε με, είναι ανάγκη.
Σε παρακαλώ, Τζούλια, είναι σημαντικό».

Λίγες μέρες πριν από τον θάνατό της, η Νελ Άμποτ τηλεφώνησε στην αδελφή της. Η Τζουλις δεν το σήκωσε, αγνοώντας την έκκλησή της για βοήθεια.

Τώρα η Νελ είναι νεκρή. Λένε ότι πήδηξε. Και η Τζουλις αναγκάζεται να επιστρέψει στο μέρος με το οποίο έλπιζε ότι είχε ξεμπερδέψει οριστικά, για να φροντίσει την έφηβη κόρη που άφησε πίσω η αδελφή της.

Η Τζουλις, όμως, φοβάται. Φοβάται πολύ. Τις καλά θαμμένες αναμνήσεις της, τον παλιό μύλο, τη γνώση ότι η Νελ αποκλείεται να πήδηξε.

Και πάνω απ' όλα, φοβάται το νερό και εκείνο το μέρος που ονομάζουν Κολυμπήθρα των Πνιγμών...

Με την ίδια καταιγιστική γραφή και βαθιά κατανόηση των ανθρώπινων ενστίκτων που μάγεψαν εκατομμύρια αναγνώστες παγκοσμίως στο εκρηκτικό ντεμπούτο της *ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΤΡΕΝΟΥ*, η Πόλα Χόκινς υπογράφει ακόμα ένα απολαυστικό μυθιστόρημα το οποίο αντιλεί στοιχεία από τις ιστορίες που λέμε για το παρελθόν μας και τη δύναμή τους να καταστρέψουν τη ζωή που ζούμε στο παρόν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2088-2

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 19629

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ